

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/26/2019
Identifikačné číslo spisu: 1214204978
Dátum vydania rozhodnutia: 10.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1214204978.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. D., bývajúceho v U., Š. Č.. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Júliusom Kvetánom, advokátom so sídlom v Humennom, Jasenovská 11, proti žalovanej CARLOG, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Hraničná č. 18, IČO: 36 285 234, zastúpenej LEGART, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Hrachová 16B, o zaplatenie ušlej mzdy, stravného a časti dovolenky, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 Cpr 3/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2018 sp. zn. 2 CoPr 4/2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd z r u š u j e

a/ rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2018 sp. zn. 2 CoPr 4/2017

b/ uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo 4. júla 2018 č. k. 19 Cpr 3/2014-283.

Vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu (počnúc 5. októbrom 2011 do doby umožnenia výkonu dojednanej práce): a/ ušlú mzdu vo výške 530 € mesačne vrátane 9% ročného úroku z omeškania, b/ stravné vo výške 4 € za každý pracovný deň, c/ náhradu časti dovolenky (za roky 2012 až 2016). Žalobou uplatnený nárok vyvodzoval z toho, že v zmysle pracovnej zmluvy uzavretej v písomnej forme 13. februára 2011 vykonával pre žalovanú prácu vodiča a mechanika nákladného motorového vozidla s miestom výkonu práce v sídle zamestnávateľa (žalovanej). Dojednanú mzdu poberal až do 5. októbra 2011, kedy skončila jeho práceneschopnosť. Žalobca neskôr (29. januára 2012 a 18. marca 2012) vyzval žalovanú, aby mu pridelať prácu, na jeho výzvu ale nereagovala. Tvrdil, že nevedel, ako má postupovať pri ukončení práceneschopnosti, lebo žalovaná ho neoboznámila s pracovným poriadkom. Bol preto presvedčený, že nemal povinnosť dostaviť sa 5. októbra 2011 do sídla žalovanej a ani ju požiadať o pridelenie práce po skončení práceneschopnosti. Sankciu voči nemu vyvedenú v podobe okamžitého skončenia pracovného pomeru považoval preto za nezákonnú.

2. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Poukazovala na to, že žalobca jej včas neoznámil skončenie práceneschopnosti, čo by jej umožnilo pridelať mu prácu počnúc 5. októbrom 2011.

Potvrdenie o ukončení jeho dočasnej pracovnej neschopnosti jej bolo doručené 13. októbra 2011. Z týchto dôvodov považovala neprítomnosť žalobcu v práci v tomto medziobdobí za neospravedlnenú absenciu a závažné porušenie pracovnej disciplíny. Listom zo 14. októbra 2011 preto s ním okamžite ukončila pracovný pomer. K skončeniu ich pracovného pomeru došlo doručením tohto listu žalobcovi (24. októbra 2011). K argumentácii žalobcu dodala, že nenapadol skončenie pracovného pomeru v zákonom stanovenej lehote žalobou na súde (§ 77 Zákonníka práce), preto sa už nemožno zaoberať otázkou platnosti skončenia jeho pracovného pomeru.

3. Okresný súd Bratislava II (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. októbra 2016 č. k. 19 Cpr 3/2014-205 žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že pracovný pomer žalobcu podľa pracovnej zmluvy bol uzavretý od 13. februára 2011. Žalobca po ukončení práceneschopnosti 4. októbra 2011 zaslal žalovanej doklad o ukončení pracovnej neschopnosti poštou, ktorý prevzala 13. októbra 2011. Podľa názoru súdu prvej inštancie je pri oznámení ukončenia práceneschopnosti právne relevantný dátum, od ktorého je zamestnanec opäť práceschopný. Od toho dňa je zamestnanec povinný buď nastúpiť riadne do práce, alebo (v prípade prekážok na jeho strane) oznámiť zamestnávateľovi dôvod neprítomnosti v zamestnaní. Žalobca ale v konaní nepreukázal, že takto konal. Pokiaľ spochyboval doručenie zásielky obsahujúcej okamžité skončenie pracovného pomeru 24. októbra 2011 a tvrdil, že si zásielku neprečítal, lebo na obálke nebola ako odosielateľ uvedená žalovaná (ale má spoločnosť), súd prvej inštancie považoval za podstatné to, že žalobca zásielku (osobne) prevzal 24. októbra 2011, kedy aj nastali účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru. Na tomto skutkovom a právnom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca sa nedôvodne domáha zaplatenia mzdy za obdobie od 5. októbra 2011, lebo od uvedeného dňa nevykonával pre žalovanú žiadnu prácu, za ktorú by mu vznikol nárok na jej zaplatenie; rovnako mu nevznikol nárok na stravné a dovolenku. Nedôvodnú žalobu preto zamietol.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 18. apríla 2018 sp. zn. 2 CoPr 4/2017 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, ktorý správne právne posúdil.

4.1. Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že žalobca, ktorý bol práceneschopný od 25. júla 2011 do 4. októbra 2011, zaslal oznámenie o ukončení práceneschopnosti žalovanej poštou, ktorá toto oznámenie prevzala 13. októbra 2011. Vzhľadom na to, že žalobca nenastúpil do práce po ukončení práceneschopnosti, ani ju neinformoval o žiadnej prekážke v práci na jeho strane, žalovaná kvalifikovala žalobcovu neprítomnosť v zamestnaní od 5. októbra 2011 ako neospravedlnenú absenciu v trvaní 8 dní a z toho dôvodu s ním v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce okamžite skončila pracovný pomer. Zásielku s okamžitým skončením pracovného pomeru datovaným 14. októbrom 2011 prevzal žalobca osobne 24. októbra 2011. Pokiaľ chcel, aby nenastali právne účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru, mal v lehote dvoch mesiacov podať na súde žalobu o určenie, že tento právny úkon žalovanej je neplatný (§ 77 Zákonníka práce). Žalobca ale takú žalobu nepodal. Vzhľadom na to súd prvej inštancie správne konštatoval, že sa už nemôže zaoberať otázkou platnosti skončenia pracovného pomeru.

4.2. K odvolacej námietke žalobcu, že po skončení svojej práceneschopnosti včas splnil oznamovaciu povinnosť voči žalovanej a informoval ju o tom telefonicky, odvolací súd uviedol, že ide o námietku nepodloženú a priečiacu sa vyjadreniu žalobcu z 25. mája 2015, v ktorom potvrdil, že neodkladne (4. októbra 2011) neoznámil zamestnávateľovi, že ukončil práceneschopnosť.

4.3. Aj odvolaciu námietku žalobcu, že zásielka obsahujúca zrušovací prejav žalovanej nebola doručovaná do vlastných rúk, považoval odvolací súd za nedôvodnú. I keď na zásielke skutočne nebolo vyznačené, že sa doručuje „do vlastných rúk“, rozhodujúce bolo, že ju žalobca prevzal osobne; bez právneho významu je tiež skutočnosť, že na obálke bola ako odosielateľ uvedená belgická spoločnosť, ktorá nebola zamestnávateľom žalobcu. Podstatným aj v tomto smere bolo, že žalobca predmetnú zásielku osobne prevzal. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého na tom, že jeho pracovný pomer so žalovanou skončil 24. októbra 2011, nemení nič skutočnosť, že žalobca si jemu určenú zásielku neprečítal (lebo na obálke nebola pečiatka žalovanej). Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na to, že strany sporu na pojednávaní 28. januára 2016 zhodne uviedli, že zásielku

zo 14. októbra 2011 obsahujúcu okamžité skončenie pracovného pomeru, prevzal až 24. októbra 2014 (a nie 24. októbra 2011), odvolací súd konštatoval, že ide len o jeho účelovú argumentáciu, ktorá prehliada, že omyl v roku je zrejmom nesprávnosťou (pisárskou chybou). Celkom zreteľne to vyplýva z doručky založenej v spise, v zmysle ktorej bola zásielka prevzatá 24. októbra 2011.

4.4. Z týchto dôvodov odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie rozhodol správne, pokiaľ žalobu zamietol. Pripomenul, že pre posúdenie dôvodnosti nároku v každom spore o zaplatenie mzdy je rozhodujúce, či boli splnené predpoklady pre vznik nároku na mzdu. Z pracovnoprávneho hľadiska platí zásada, že mzda sa poskytuje až vtedy, keď je práca zo strany zamestnanca už vykonaná. V danom prípade žalobca reálne nevykonával od 5. októbra 2011 prácu pre žalovanú, preto mu nevznikol nárok na náhradu mzdy a mzdové nároky za nevyčerpanú dovolenku a stravné tak, ako ich uplatnil v žalobe.

4.5. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu neboli v danom prípade dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná (§ 257 CSP), preto žalobca nedôvodne napadol rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania.

4.6. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP. Podľa jeho názoru došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v tomto ustanovení v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdov, ktoré nevykonali všetky potrebné dôkazy, z vykonaných dôkazov nevyvodili správne skutkové zistenia a na ich základe dospeli k nesprávnym skutkovým záverom. Nesprávnosť skutkových zistení namietal medziiným z hľadiska uzavretia toho pracovného pomeru, z ktorého v danom spore vyvodzoval svoje nároky [podľa jeho názoru neuplatnil nároky z pracovného pomeru založeného (neplatnou) písomne uzavretou pracovnou zmluvou z 13. februára 2011, ale ich vyvodzoval z pracovného pomeru založeného (platnou) pracovnou zmluvou uzavretou konkludentne 14. februára 2011]. Uviedol, že v konaní na súde prvej inštancie vyšlo najavo, že medzi stranami sporu došlo 14. februára 2011 ku konkludentnému uzavretiu pracovného pomeru na pracovnú pozíciu mechanik nákladných motorových vozidiel s miestom výkonu práce v areáli belgickej spoločnosti. Tento pracovný pomer, nároky z ktorého uplatnil podanou žalobou, podľa jeho názoru dosiaľ žiadnym spôsobom neskončil. Zdôraznil, že pre žalovanú nikdy nevykonával práce na Slovensku a pracovné úlohy plnil výhradne v Belgicku. Sepochybňoval tiež závery súdov týkajúce sa doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru [a to tak z hľadiska samej podstaty doručenia (v konaní nebolo podľa jeho názoru preukázané, že doručovaná obálka obsahovala okamžité skončenie pracovného pomeru), ako aj z hľadiska momentu doručenia (nie v roku 2011, ale v roku 2014)]. Poukázal na to, že na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa uskutočnilo 19. mája 2016, sudkyňa konštatovala, že pracovný pomer žalobcu a žalovanej skončil 24. októbra 2014 (teda nie 2011) po prevzatí okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 14. októbra 2011. Nešlo tu však iba o pisársku chybu, ako uviedol odvolací súd. nezistili riadne skutkový stav a vec nesprávne právne posúdili. Napriek tomu, že na tieto okolnosti zreteľne poukázal v odvolaní, odvolací súd k jeho argumentácii neprijal žiadne závery a nevysvetlil, prečo ju považoval za neopodstatnenú. Jeho rozhodnutie je preto nespravodlivé, nepresvedčivé, nepreskúmateľné a nedôveryhodné. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky).

8. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP dopadá na tie „procesné“ nesprávnosti (chyby konania), ktoré strane znemožňujú realizáciu jej „procesných“ oprávnení a zasahujú do práva na spravodlivý proces.

10. Procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie, vykonával dokazovanie, zohľadňoval procesné oprávnenia strán sporu, dbal o ich rovné postavenie a vytváral im procesnú možnosť na realizáciu ich procesných oprávnení v súlade so zákonom). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

11. O nesprávny procesný postup, ktorý je relevantný podľa § 420 písm. f/ CSP, ide v prípade takého vedenia sporu, pri ktorom konajúci súd (senát, sudca alebo zamestnanec súdu) nerešpektuje procesné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich civilné sporové (mimosporové) konanie, v dôsledku ktorého je strane zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní a prekazená realizácia jej patriacich procesných práv (až) v takej miere (intenzite), že tým dochádza k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (porovnaj napríklad R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018).

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalobca vytýka súdom oboch inštancií nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Namieta nesprávnosť alebo neúplnosť ich skutkových zistení, nevykonanie niektorých dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ako aj prijatie nenáležitých skutkových záverov. Najvyšší súd preto pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

14. Obsahom dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je bezpochyby tiež námietka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav

aplikuje konkrétnu právnu normu; nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Vzhľadom na túto námietku žalobcu treba uviesť, že najvyšší súd zotrúva na názore, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení strany neznemožňuje nesprávnym právnym posúdením veci (viď R 54/2012, R 24/2017 a tiež 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

15. Žalobca v dovolaní namieta, že procesný postup súdov oboch inštancií má znaky vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj v dôsledku toho, že súdy rozhodli bez náležitej reakcie na jeho odvolacie námietky do tej miery, že ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné. V prípade tejto dovolacej argumentácie bolo potrebné vziať na zreteľ (a diferencovať), že ním uvádzané dôvody zmätočnosti sa obsahovo týkali jednak nárokov ním vyvodzovaných z pracovnoprávneho pomeru založeného písomne uzavretou pracovnou zmluvou (viď bod 17. tohto uznesenia dovolacieho súdu), jednak nárokov, ktoré - ako tvrdil - vyvodzoval z právneho vzťahu založeného konkludentne uzavretou pracovnou zmluvou (k tomu viď bod 18. tohto uznesenia dovolacieho súdu).

16. V zmysle stanoviska R 2/2016 nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Treba zdôrazniť, že i keď nová právna úprava účinná od 1. júla 2016 (CSP) v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Predmetné stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd Slovenskej republiky považuje toto stanovisko najvyššieho súdu za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

17. V posudzovanom prípade súdy mali za to, že žalobou uplatnené nároky vyvodzuje žalobca z právneho vzťahu strán sporu, ktorý bol založený písomnou pracovnou zmluvou uzavretou 13. februára 2011. Pokiaľ ide o skutkové a právne závery súdov z toho vychádzajúce (dovolací súd zdôrazňuje, že len vo vzťahu k nim), obsah spisu nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v rozsudku súdu prvej inštancie. Pri nazeraní na rozsudky súdov oboch inštancií ako jeden organický celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhovali strany sporu, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Podľa názoru dovolacieho súdu sa súdy v postačujúcej miere vyjadrili aj k podstatným námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní, ktoré sa týkali doručovania (a doručenia) zrušovacieho prejavu žalovanej a (ne)opodstatnenosti nárokov žalobcu, ktoré vyvodzoval z právneho vzťahu založeného písomnou pracovnou zmluvou z 13. februára 2011. Dovolací súd bez toho, aby sa vyjadril k vecnej správnosti skutkových a právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie (právne posúdenie sporu) odvolací súd, konštatuje, že odvolací súd - z hľadiska nárokov vyvodzovaných žalobcom z právneho vzťahu založeného písomnou pracovnou zmluvou z 13. februára 2011 - odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Iná je však situácia, pokiaľ ide o náležitosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa jeho skutkových a právnych záverov vo väzbe na odvolaciu argumentáciu žalobcu, v rámci ktorej tvrdil existenciu konkludentne 14. februára 2011 uzavretej pracovnej zmluvy a nárokov, ktoré

vyvodzoval z takto založeného pracovného pomeru.

18.1. Žalobca v odvolaní uviedol, že písomná pracovná zmluva z 13. februára 2011 neumožňovala, aby prácu mechanika nákladného motorového vozidla vykonával mimo sídla žalovanej v Bratislave. Zo skutočnosti, že prácu mechanika reálne vykonával výlučne v Belgicku a za túto prácu bol aj odmeňovaný, vyvodzoval existenciu pracovného pomeru strán sporu, ktorý bol založený konkludentne 14. februára 2011 na pracovnú pozíciu mechanik nákladných vozidiel s miestom výkonu práce v Belgicku. Tvrdil, že tento pracovný pomer nebol dosiaľ nijakým spôsobom ukončený. Z týchto dôvodov vo svojom odvolaní - na rozdiel od súdu prvej inštancie - zastával názor, že žalobou uplatnené nároky sú opodstatnené.

18.2. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

18.3. Z pohľadu dovolacieho súdu vyššie (v bode 18.1.) uvedená odvolacia argumentácia žalobcu predstavovala „podstatné tvrdenie uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), na ktoré odvolací súd nedal v napadnutom rozsudku „špecifickú odpoveď“. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe čoho sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neopodstatnenosti žaloby, pokiaľ ňou žalobca uplatnil nároky vyvodzované z právneho vzťahu založeného písomnou pracovnou zmluvou, resp. na základe čoho považoval za správne jeho rozhodnutie o trovách konania, ničím však neodôvodnil, prečo je neopodstatnená jeho odvolacia argumentácia týkajúca sa existencie pracovného pomeru založeného konkludentne a z neho žalobcom vyvodzovaných nárokov. Stroho iba poznamenal, že „ostatné žalobcom uvádzané skutočnosti nie sú predmetom tohto konania a relevantné vo vzťahu k posudzovaným nárokom žalobcu“.

18.4. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že vo vzťahu k tejto časti odvolacej argumentácie žalobcu došlo postupom odvolacieho súdu k procesnej vade zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP), na ktorú sa vzťahuje druhá veta stanoviska R 2/2016.

19. S prihliadnutím na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu je nielen procesne prípustné (§ 420 písm. f/ CSP), ale tiež dôvodné (§ 431 CSP), lebo je v ňom opodstatnene namietnuté, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu (ako súvisiace zrušil tiež uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

21. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku dovolací súd nepristúpil k posúdeniu vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.